

4

CHUBBY BUNNY

Wat moet het heerlijk zijn om 17 te zijn, en alles te weten.

Arthur C. Clarke

De dag na het bloedbad op Columbine Highschool ging ik gewoon naar school, hoewel de meeste van mijn klasgenoten een dagje oversloegen.

‘Het is de perfecte gelegenheid om te getuigen’, zei ik tegen mijn moeder vlak voordat ik de deur uit rende om de bus te halen. ‘Iedereen is bang.’

Rhea County High School in Dayton, Tennessee, was om precies te zijn 2109 kilometer verwijderd van Columbine Highschool waar zich de dag ervoor, op 20 april 1999, een afschuwelijk drama had voltrokken. De dag waarop Eric Harris en Dylan Klebold twee automatische geweren, 99 explosieven en twee shotguns onder hun zwarte regenjassen vandaan hadden gehaald, waarmee ze twaalf medeleerlingen en één leraar vermoordden en tot slot zelfmoord pleegden. Ik had op het journaal gehoord dat aan sommige slachtoffers gevraagd was of ze in God geloofden voordat ze doodgeschoten werden, dus terwijl het eerste ochtendlicht door de ramen van de bus naar binnen scheen bad ik dat God me de kracht zou geven aan mijn geloof vast te houden als ik, waar zo veel ouders, leerlingen en leraren die ochtend bang voor waren, iemand tegen het lijf zou lopen die zich door deze gebeurtenis had laten inspireren.

Als vierdejaars en voorzitter van de bijbelvereniging beschouwde ik het als mijn plicht om een leidende rol te spelen in de opwekking die als gevolg van deze tragedie vast en zeker zou losbarsten onder middelbare

scholieren in het hele land. Ik was al uit geweest op een opwekking sinds onze verhuizing naar Tennessee, twee jaar na mijn doop, toen ik voor het eerst kennismaatte met de openbare school. Een taak die echter behoorlijk bemoeilijkt werd door het feit dat vrijwel iedereen in Dayton (de plek waar in 1925 het beroemde apenproces gehouden werd) zichzelf al een christen noemde. Aan het begin van elke *football*wedstrijd werd hardop gebeden en op iedere winkelpui was een bijbeltekst geschilderd. McDonalds en Hardee's, gezworen concurrenten, organiseerden om de donderdag zangavondjes waar senioren hun hart konden ophalen aan 'gouwe ouwe' gospelsongs, en later werd bij het stadhuis een indrukwekkend bronzen standbeeld opgericht voor William Jennings Bryan, de legendarische verdediger van het fundamentalisme. Kon hij mooi een beetje de wacht houden. Toen we op een gegeven moment afspraken om ons rond de vlaggenmast te verzamelen als getuigenis van ons geloof, kwamen er zo veel mensen dat we niet één, maar wel twee kringen konden vormen. De wolk van opwekking was neergedaald over Tennessee Valley lang voordat ik er was aangekomen, en leek niet van plan te wijken.

Toch ging ik elke dag naar school met het vaste besluit alle christenen daar te transformeren tot *evangelische* christenen en ze in vuur en vlam te zetten voor God. 's Ochtends pepte ik mezelf op met christelijke muziek van DC Talk en Audio Adrenaline. Ik gebruikte een speciale marker om 'GOD IS GEWELDIG' op een stuk rode *duct tape* te schrijven en plakte dat als een soort bumpersticker op mijn rugzak. Ik was altijd op zoek naar manieren om gesprekken over de *football*wedstrijd van vrijdagavond uit te bouwen tot een discussie over Jezus' verzoenende dood voor onze zonden. Ik sloeg mijn scheikundemaatje om de oren met argumenten tegen evolutie. En de dag na de moordpartij op Columbine moest ik het opnemen tegen Julie Andrews en de cast van *The sound of music* (ik had kunnen weten dat we de hele dag films zouden kijken) terwijl ik de cheerleader twee rijen voor me toesiste: 'Weet jij waar je de eeuwigheid zult doorbrengen als je vandaag sterft?' Als ik niet zo volkomen integer geweest was, zo oprecht toegewijd aan het eeuwi-

ge welzijn van mijn medemensen, dan zou ik de woeste blik die ze me toewierp verdiend hebben. Maar over het algemeen hadden mijn klasgenoten geduld met me, waren ze zelfs vriendelijk tegen me. Een paar van hen, voor het grootste deel jongens van wie ik nu vermoed dat ze vooral geïnteresseerd waren in mijn 'struikelblokken', verzamelden zich tijdens de pauze bij mijn kluisje om te praten over de deugden van het geloof en of ik van plan was om zaterdagavond nog naar het schoolbal te gaan. Er zaten om precies te zijn twee zelfbenoemde atheïsten in mijn eindexamenklas, en het doet me plezier om te zeggen dat ik een van hen bekeerd heb.

Nou ja, ik heb een van hen meegenomen naar de jeugdgroep; het was Brian Ward die hem tot de Heer leidde. Brian Ward was zo'n populaire jeugdleider dat tieners van kerken uit de hele regio op woensdagavond neerstreken in 'the Planet', de jeugdclub van Grace Bible Church. Daar zaten ze dan op de vloer te luisteren terwijl hij gitaar speelde en vertelde over Jezus. Brian was allergisch voor 'christenees', dus het kwam niet eens bij hem op om te praten over zijn wandel met de Heer of hoe hij zich geleid voelde dit of dat te doen omdat hij dat op zijn hart had gekregen. Brian was groot fan van de Georgia Bulldogs en aan zijn accent hoorde je onmiddellijk dat hij uit Atlanta kwam. Hij droeg altijd versleten honkbalpetjes en T-shirts, zong als Eddie Vedder en gebruikte af en toe lelijke woorden. We vermoedden dat hij regelmatig overhoop lag met onze ouders, wat hem in onze ogen alleen nog maar geweldiger maakte. Toen we Brian plaagden omdat zijn haar dunner begon te worden wees hij ons op een onheilspellend verhaal uit de Bijbel waarin God twee berinnen stuurde om 42 jongens te verscheuren die het gewaagd hadden de profeet Elisa te plagen met zijn kale hoofd. 'Twee berinnen', zei hij dan. 'Staat in de Bijbel, dat zweer ik. Kijk het maar na.'

Het was Brians idee om onze samenkomsten op woensdagavond 'the Planet' te noemen, en ze niet in de kerkzaal te houden maar in een leegstaand pand in de binnenstad, zodat we niet het gevoel hadden dat we naar de kerk gingen. Het was zijn idee om jongeren te betrekken bij het leiderschap, bij de band en bij belangrijke beslissingen over de toekomst

van de jeugdgroep. Hij keek naar dezelfde televisieprogramma's als wij en lachte om dezelfde scènes als waar wij om lachten. Zijn vrouw, Carrie, was mooi, lief en verstandig, en ik voelde me net zo thuis in hun kleine huisje bij de rivier als in dat van mijn beste vrienden.

Brian wist de kerk aantrekkelijk te maken zonder zijn toevlucht te zoeken tot de wanhopige, gespannen strategieën van andere jeugdleiders uit de omgeving die hun best deden het christendom 'relevant te maken voor de jeugd'. Hij wist dat je niet zomaar een volleybalnet kon ophangen en christelijke rockmuziek draaien en dan verwachten dat sportievelingen en trompetblazers, goths en cheerleaders, boerenpummels en streng gelovige tieners hun verschillen opzijzetten en elkaar liefhadden met de liefde van de Heer ... en het lukte hem maar nauwelijks om zijn minachting te verbergen voor jeugdleiders die wanhopig genoeg waren om het te proberen. In plaats daarvan richtte hij ons jeugdthronen in de binnenstad in met luie stoelen in de ene hoek en een tafelfootbalspel in de andere. Achter in de zaal bevond zich een reusachtig podium, in een van de zijkamertjes kon je computerspelletjes spelen en op het parkeerterrein werden baskets opgehangen, en niet te vergeten een volleybalnet. We waren tevreden als de zeventig tieners die er gemiddeld aanwezig waren het drie uur lang naar hun zin hadden met elkaar, met of zonder *Breakfast Club*-momentjes. Brian was het ideaal van iedere tiener uit het verleden, het heden en de toekomst: hij was cool zonder dat hij dat probeerde te zijn. We waren stapelgek op hem.

Zelfs de jongens op de achterste rij mochten Brian wel, al deden ze alsof dat niet zo was door hun handen tijdens de aanbidding diep in hun zakken te proppen en onder de bijbellen aan het tapijt te plukken. Brian ging met ze vissen en bowlen, maakte grapjes die alleen zij begrepen en zou, vele jaren later, hun huwelijken inzegenen.

Met alle tijd en aandacht die Brian in hen investeerde, zou je verwachten dat die jongens wel wat verder naar voren zouden komen tijdens de aanbidding, dat ze mee zouden doen met de rest van ons die in vuur en vlam stonden voor God.

‘Het is niet mijn taak om mensen te veranderen,’ zei Brian tegen me toen ik hem daarover ondervroeg. ‘Alleen om van ze te houden.’

Ik nam aan dat dat betekende dat hij een of ander langetermijnplan had, dat hij zich stukje bij beetje in hun leven mengde voordat hij ze meesleepte in de opwekking. Het kwam nooit bij me op dat dat waarschijnlijk momenten waren waarop Brian ook mij alleen maar liefhad.

Behalve de jeugdgroep herinner ik me uit die tijd maar heel weinig van de kerk ... alleen dat ik de jongens van de jeugdgroep op zondag in hun nette overhemd zag en zij mij konden bewonderen in een rok. (Ik had inmiddels afscheid genomen van mijn Laura Ingalls Wilder tijdperk en wat lipstick opgedaan.) We zaten allemaal bij elkaar in de vier achterste banken van Grace Bible Church, een heiligdom in de vorm van een koepel, zonder ramen, dat er vanbuiten uitzag als een planetarium. Grace Bible Church was de grootste op zichzelf staande gemeente in de stad, en had de ‘worship wars’ uit de jaren negentig nog maar net achter zich gelaten. Hoewel mensen overal in Amerika het ernstig met elkaar oneens waren over de beste vorm van aanbidding in een kerkelijke gemeente had Grace Bible Church het eraf gebracht met slechts wat oppervlakkige verwondingen en een compromis dat inhield dat onze gemeente van ongeveer tweehonderd leden gedurende de ene helft van de dienst liederen uit het gezangenboek zong en er de andere helft van de dienst gebruikgemaakt werd van een overhead projector. Onze voorganger was een oude vriend van de familie die tegelijk met mijn vader op de bijbelschool gezeten had. Ze hadden allebei op hetzelfde moment een militaire keuring ondergaan, en hoewel ze geen van beiden waren opgeroepen voor actieve dienst praatten ze erover alsof ze samen in de oorlog gevochten hadden. Dominee Doug had een meer wetenschappelijke, meer exegetische manier van preken dan dominee George, en in plaats van *football* was hij fan van honkbal ... van de St. Louis Cardinals, ook nog eens een keer. In het kerkblaadje was een gedetailleerde samenvatting van zijn preken opgenomen, vaak met subkopjes die met dezelfde letter begonnen: Verlossing, Vergeving, Verzoening. Ik vulde de lege plaatsen in de tekst in en probeerde soms de titel van de volgende

paragraaf te raden (Verheerlijking!) terwijl de jongens op de achterste rij propjes fijngekauwd papier in mijn haar gooiden.

Maar weinig tieners hebben hun jeugdgroep nodig om wat minder religieus te worden, maar Brians nadruk op relaties hielp mij om van mijn kruisvaarderscomplex af te komen. Hij zag dat ik talent had voor onderwijzen en leiding geven, en vroeg me meer dan eens om de bijbelstudie te leiden (een ongehoord privilege voor een jonge vrouw in onze kerkelijke omgeving). Hij wist me er ook van te overtuigen om de Super Bowl finale niet te verpesten door in de rust een bekeringsoproep te doen, en me wat meer te ontspannen. Hij leerde me om gewoon te genieten van mijn vrienden en van de dingen die we ondernamen. Van de talloze busritjes naar concerten en jeugdweekenden, al hobbelen en met de ramen open, waarna mijn haar alle kanten op stond en ik zwijmelend alle leuke jongens de revue liet passeren.

Het tripje naar Alabama maakten we elk jaar opnieuw, om een week-end lang te klussen in Camp Maxwell in Haleyville. Camp Maxwell organiseerde zomerkampen voor minderbedeelde kinderen, maar elk voorjaar nodigden ze eerst de meer welgestelde tieners uit de omgeving uit om beton te komen storten, stronken uit te graven en waterleidingen lek te steken voor Jezus. Alle meisjes kochten een nieuwe overall voor de gelegenheid. 's Avonds kwamen we in de open lucht bij elkaar om te zingen, te bibberen en te luisteren naar hel-en-verdoemenis-preken van mannen wier theologie Brian in de bus terug naar huis wat voor ons bijstelde.

Het waren deze bijeenkomsten waardoor wij van de Grace Bible Church jeugdgroep begonnen te beseffen dat we eigenlijk best bijzonder waren, iets wat we ieder jaar opnieuw probeerden te bewijzen door de felbegeerde spoelknoptrofee te bemachtigen. De spoelknoptrofee zag er precies zo uit als de naam doet vermoeden: de spoelknop van een toilet, vastgeschroefd op een stuk hout. De trofee werd uitgereikt aan de jeugdgroep die gedurende het weekend de meeste punten bij elkaar gesprokeld had door het winnen van sportactiviteiten, spelletjes, bijbelquizjes en de allesbepalende talentenjacht. De meeste activiteiten wonnen we

met gemak, wat te danken was aan onze diversiteit. Onze groep was een evenwichtige mix van muzikanten, sportfanaten, bijbelnerds en toneelspelers. Eén keer kregen we een staande ovatie tijdens de talentenjacht, toen leden van onze schoolfanfare in navolging van Stomp uit alle macht op lege vuilnisbakken timmerden.

Ons zwakke punt waren de spelletjes. Om dat te begrijpen moet je wel weten dat met *spelletjes* binnen christelijke jeugdgroepen iets heel anders bedoeld wordt dan wat datzelfde woord betekent in een andere context. Ik kan alleen spreken over mijn eigen ervaringen, eind jaren negentig, maar ik vermoed dat onze 'spelletjes' in die periode alleen al aanleiding geweest zijn voor miljoenen gevallen van mond-en-klauwzeer, duizenden gebroken botten, tientallen magen die moesten worden leeggepompt en een eindeloze hoeveelheid therapie. In een totaal misplaatste poging het ijs te breken werden onzekere, door hormonen geplaagde tieners in een fysiek bijzonder ongemakkelijke, zo gevaarlijk mogelijke situatie gebracht, waarbij ze liefst ook nog iets moesten opeten ... wat stevast tot gevolg had dat er óf iemand moest overgeven, óf iemand een erectie kreeg.

We deden spelletjes waarbij je je moest laten vallen in het vertrouwen dat je zou worden opgevangen, estafettes en afvalraces, een versnelde versie van zakdoekje-leggen, stoelendans, trefbal en (tot het verboden werd omdat er volgens mij echt dodelijke slachtoffers gevallen waren) worstelspelletjes. We speelden sardientjes-in-blik (prop 25 jongeren een uur lang met elkaar in een kleine donkere ruimte), zuig-en-blaas (waarbij je in een kring gaat staan en een creditcard aan elkaar doorgeeft door middel van zuigen en blazen) en Two-Buck Chuck (het achterover kloppen van 2 liter melk zonder over te geven, wat je maar liefst 2 dollar opleverde). Er was een spelletje waarbij je een Snickersreep moest opduiken uit een toiletpot vol limonade, een spelletje waarbij je een banaan moest eten terwijl er panty over je hoofd was getrokken en een spelletje waarbij je popcorn in het met scheerschuim bedekte gezicht van je partner gooide in de hoop dat het bleef hangen. Een eindeloze bron van verrukking voor introverte types zoals ik, dat snap je wel.

Een tijdje terug wisselde ik jeugdgroepervaringen uit met een paar van mijn volgers op Twitter, en hun verhalen waren ijzingwekkend:

‘Ik heb mensen smoothies zien drinken die gemaakt waren van Happy Meals.’

‘Ik heb ooit iemand pindakaas onder de oksel van een ander vandaan zien likken.’

‘We kozen de kleinste, lichtste leden van de groep uit en plakten die tegen de muur met *duct tape*. Het team met de persoon die het langst bleef plakken had gewonnen.’

‘Tikkertje op een zeepbaan. Drie tieners met een hersenschudding en één jeugdleider met een losgescheurde tepelpiercing.’

‘Twee woorden: stroboscoop volleybal.’

‘Ik moest een keer een ui eten alsof het een appel was. Ik weet niet meer waarom.’¹⁴

Gelukkig voor de jeugdgroep van Grace Bible Church leed Brian aan een milde vorm van bezorgdheid en had hij net zo’n hekel aan dit soort spelletjes als wij. Onze blootstelling hieraan beperkte zich dus tot jeugdweekenden zoals in Camp Maxwell, waar we vol afgrijzen toekeken hoe anders volstrekt normale tieners probeerden om kauwgom van de zool van een vieze gymshoel te trekken ... met hun tanden.

Het spel dat op de kille avond in kwestie tussen de Grace Bible Church jeugdgroep en de spoelknoptrufee in stond was, hoe kon het ook anders, Chubby Bunny. Chubby Bunny is een spelletje waarbij enkele ‘vrijwilligers’ zo veel marshmallows in hun mond proppen als maar enigszins mogelijk is en vervolgens proberen ‘Chubby Bunny’ te zeggen zonder over te geven of te stikken. De persoon die dat voor elkaar krijgt met de meeste marshmallows in zijn of haar mond wint het spel.

Nu moet je weten dat de jeugdgroep van Grace Bible Church een gloeiende hekel had aan Chubby Bunny. Wij waren veel te cool voor Chubby Bunny. We doorzagen meteen dat Chubby Bunny niets anders was dan een verraderlijke list. Maar om de spoelknoptrufee te kunnen

winnen en de andere jeugdgroepen op hun plek te zetten hadden we iemand nodig die Chubby Bunny voor ons speelde.

Terwijl de afgevaardigden van onze tegenstanders zich onder luid gejuich naar het podium begaven, bleven wij stillemetjes in onze vijf houten kerkbanken zitten en tekenden met de punt van onze schoenen figuurtjes in het stof.

‘We hebben een vrijwilliger nodig van Grace Bible Church!’ schreeuwde iemand met veel te veel rubberen armbandjes rond zijn arm in de microfoon.

Namen werden gefluisterd. Oogcontact werd vermeden. Aan zijn gezicht te zien was Brian net zo bang als wij.

Toen klonk van de achterste bank een vaste, zekere stem. ‘Ik doe het wel.’

We draaiden ons allemaal om.

Als er ooit een jongen was die aan het ‘achterste rij profiel’ voldeed dan was Mike het wel. Lang, een woeste bos rood haar, een grote mond en een echte waaghals, iemand die zijn tijd verdeelde over het nablijflokaal en de Eerste Hulp. Als iets Mike niet beviel liet hij je dat weten ook, en Mike was niet bijzonder gesteld op de kerk, op school of op Camp Maxwell. In zijn ogen schitterden echter altijd pretlichtjes en hij had zo’n droog gevoel voor humor dat zelfs wij, bijbelnerds, hem graag mochten. Ik weet zeker dat ik niet het enige meisje was dat het leuk vond om hem aan het lachen te maken, om te zien hoe zijn sproetige gezicht oplichtte, zijn lippen opkrulden, zijn kaken ontspanden en zijn wangen opborden ... wangen die *gemaakt* waren voor Chubby Bunny.

Zonder verder nog iets te zeggen beende Mike het gangpad door en nam zijn plek in, tussen een in oversized overall gekleed meisje uit Birmingham en een doodsbange eersteklasser uit Huntsville. Hij was onze Katniss Everdeen, degene die zich opofferde voor de rest van ons. We wonnen de spoelknoptrofee voor het derde jaar op rij.

Dus zo veranderde een meisje dat naar school ging in de bereidheid om te sterven voor haar geloof in iemand die het uitgilde van verrukking toen stoere Mike marshmallows in zijn mond propte om de

spoelknop trofee te bemachtigen. Elk flintertje sociaal gevoel dat ik in mijn leven heb opgedaan, heb ik te danken aan Brian Ward en de Grace Bible Church jeugdgroep. In een periode waarin de meeste van mijn leeftijdsgenoten op zoek waren naar zichzelf, naar hun identiteit, wist ik precies wie ik was: het kerkmeisje, het meisje dat altijd een plekje had in haar jeugdgroepfamilie, het meisje dat in vuur en vlam stond voor God. Deel uitmaken van die gemeenschap, waar ik me thuis voelde en waar er van me gehouden werd, was van onschatbare waarde.

Dat dat vuur uitgeblust zou kunnen worden kwam niet eens bij me op.

5

GENOEG

De meesten van ons vinden de kerk via een pad dat niet door de kerk is toegestaan.

Flannery O'Connor

Ik heb nooit iemand ontmoet die enthousiaster was over zijn doop dan Andrew.

‘Dertien dagen nog maar!’ jubelde de 19-jarige jongen, alsof hij aftelde naar een eindexamenfeestje of een bruiloft. ‘Heb je ook zin om te komen?’

‘Helemaal uit Tennessee?’ sputterde ik terwijl ik hem de grootste helft van de brownie gaf die ik zojuist in tweeën gebroken had. ‘Het is een behoorlijk eindje rijden naar St. Louis.’

We zaten aan een rond opklaptafeltje in het verlaten souterrain van een methodistenkerk in Columbia, Missouri, waar we een conferentie bezochten. We spijbelden van de middaglezing en deden in plaats daarvan onderzoek naar de kwaliteit van het gebak dat nog over was van de lunch. (Als de baptisten kampioen zijn op het gebied van zelfgemaakte chili, en dat zijn ze, dan zijn de methodisten nummer één in het maken van gebak. Ik heb nog nooit een methodistisch citroentaartje geproefd dat ik niet lekker vond.) We hadden elkaar ontmoet na afloop van mijn presentatie eerder die ochtend. Andrew, een blonde student met kuiltjes in zijn wangen en een trouwe lezer van mijn blog, stond me op te wachten in de zaal en trakteerde me zodra hij me zag op een onstuimige omhelzing en klaterende, jongensachtige lach. ‘Niks aan de hand’, stelde ik de verbijsterde toeschouwers gerust. ‘We kennen elkaar van het *internet*.’

‘Ik had echt niet verwacht dat ik ooit gedoopt zou worden’, biechttte Andrew op terwijl hij zijn stuk brownie aan een nauwkeurig onderzoek onderwierp. ‘Ik dacht niet dat ik ooit goed genoeg zou zijn.’

‘In wat voor soort kerk ben je opgegroeid?’ vroeg ik.

Bij wijze van antwoord haalde Andrew zijn mobieltje tevoorschijn, scrolde door zijn foto’s tot hij gevonden had wat hij zocht en overhandigde zijn telefoon aan mij. Op het gebarsten scherm was het hoofdartikel van een kerkblaadje te zien. Terwijl ik inzoomde zag ik dat het over homoseksuele relaties ging, die de auteur omschreef als ‘misselijkmakend’. Links van het artikel was een foto afgebeeld van een grijsjarige man in pak, met een stropdas. Zijn ogen kwamen me bekend voor.

‘Dat is mijn vader’, zei Andrew. ‘Hij is dominee, en dit artikel heeft hij gepubliceerd vlak nadat ik uit de kast kwam.’

Mijn hart kromp ineen. Voor elke tiener zoals ik, die zich tijdens zijn jeugd in de kerk nooit anders dan geliefd en aanvaard gevoeld had, was er een handvol tieners zoals Andrew, die zich vreemden voelden in de kerk en zelfs vreemden in hun eigen huis.

Als zesde van zeven kinderen was hij opgegroeid in een kleine, conservatieve presbyteriaanse gemeente in het zuiden, waar zijn vader predikant was. Er waren veel dingen die Andrew fijn vond aan de hechte geloofsgemeenschap waar hij bij hoorde: de nadruk op de Schrift, de toewijding aan evangelisatie, het gevoel echt een familie te zijn. Maar toen Andrew in de puberteit kwam, kwam hij in botsing met sommige van de wettische regeltjes die in de gemeente golden, in het bijzonder het door zijn vader uitgevaardigde verbod op eigentijdse christelijke muziek en het feit dat er, zowel in de gemeente als voor persoonlijke studie, slechts gebruikgemaakt mocht worden van de King James-bijbelvertaling. Hoewel zijn vader de nadruk legde op eerbied, rechtvaardigheid en zelfbeheersing had Andrew altijd een gevoelige, ontvankelijke geest gehad en een heel persoonlijke band met God. Tijdens de preken van zijn vader schreef hij de ene na de andere bladzijde in zijn gebedsboekje vol, pratend met God zoals je met een goede vriend zou praten. Hoewel hij af en toe opstandig was (Andrew kwam voor het eerst in de

bioscoop toen hij 18 was en er stiekem tussenuit geknepen was om met vrienden naar *The hunger games* te gaan), hield Andrew met zijn hele hart van Jezus.

Wat zijn geheim alleen maar drukkender maakte.

Rond de tijd dat zijn vrienden over meisjes begonnen te praten, werd Andrews aandacht getrokken door jongens. Opgevoed met het idee dat seksuele geaardheid een keuze is en dat relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht een gruwel zijn, trok Andrew de conclusie dat zijn gevoelens voortkwamen uit zonde. Een zonde waarvan hij God dag aan dag smeekte hem te reinigen.

In 2012 schreef Andrew het volgende in zijn gebedsboek:

Ik ben zo bang. Ik wil geen verschoppeling zijn (...) Interesseert het U eigenlijk wel wat ik doormaak, God? Waarom hebt U me zo gemaakt? Wat wilt U me hiermee leren, God? Ik hef mijn handen op naar U. Ik ben in uw hand (...) Geef me geloof! Alstublieft! Ik hou het bijna niet meer vol.

Maar hoeveel hij ook bad, in de Bijbel las en zichzelf aanvuurde tot meer zelfbeheersing, niets kon Andrews geaardheid veranderen. Uiteindelijk, na een intense worsteling met depressie en wanhoop, accepteerde Andrew zijn geaardheid. Hij ging het huis uit om te studeren in St. Louis en hij vond een nieuwe gemeente die hem accepteerde zoals hij was. Zijn nieuwe geloofsgemeenschap regelde zelfs dat hij gedoopt kon worden, iets waar Andrew al sinds zijn kindertijd naar verlangd had.

‘Tijdens mijn jeugd kreeg ik nooit toestemming om me te laten dopen of deel te nemen aan het avondmaal’, vertelde Andrew. ‘Mijn vader zei tegen me dat de vrucht van de Geest nog niet voldoende zichtbaar was in mijn leven. Hij wilde dat ik wachtte totdat ik goed genoeg was, heilig genoeg.’

Andrew vertelde zijn familie dat hij homo was tijdens zijn eerste jaar aan de universiteit, toen hij thuiskwam voor Thanksgiving. Dat viel niet goed. Inmiddels woont Andrew permanent in zijn kamer in

de studentenflat, heeft hij geen contact meer met zijn familie en moet hij werken om zijn studie te kunnen betalen. De laatste keer dat hij zijn vader sprak, kreeg Andrew te horen dat hij naar de hel zou gaan.

Maar Andrew was niet alleen tijdens dat afschuwelijke Thanksgiving weekend. Een grote groep mensen uit zijn nieuwe gemeente had beloofd om gedurende die vier dagen voor hem te bidden. Andrew wist dat zij hem steunden, dwars door alle moeilijke momenten heen.

‘Geen enkele kerk is volmaakt’, zei hij. ‘Maar de mensen hier zijn goed voor me.’

Dat was het moment waarop ik begreep waarom Andrew me voor zijn doop had uitgenodigd. Ik was deel van de enige familie die hij had. Andrews adoptie in Gods gezin was veel moeizamer en pijnlijker geweest dan de mijne, maar hij wilde dat ik er deel van uitmaakte, eenvoudigweg omdat ik iemand was die hem niet zou afwijzen, omdat ik van hem hield zoals hij was. Soms moet de kerk een schuilplaats bieden aan haar eigen vluchtelingen.

Het lukte me niet om bij Andrews doop aanwezig te zijn, maar ik heb die dag voor hem gebeden en later het filmpje bekeken dat zijn gemeente ter gelegenheid van zijn doop gemaakt had. In zijn getuigenis, voorafgaand aan zijn doop, zei Andrew: ‘Ik heb mijn doop uitgesteld omdat ik dacht dat ik in zonde leefde, dat ik niet goed genoeg of geestelijk genoeg was om me te laten dopen. Maar toen realiseerde ik me dat de doop plaatsvindt aan het begin van je geloofsreis, niet halverwege of pas aan het einde. Om gedoopt te kunnen worden hoef je niet alles op een rijtje te hebben ... Je hoeft alleen Gods genade aan te nemen. Gods genade is genoeg.’